

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 28. Octobris. In festo SS. Apostolorum Simonis & Iudæ. Ecce Simon
Frater vester, &c. Consilium & Fortitudo rebus benè agendis sic
conveniunt, ut nisi simul conveniant, res nulla benè agatur. Quæ ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

L. 8. Confess. c. 11.

Augustinum & tibi tuisque crebrius apolices: Aperiatur ab ea parte, quâ intenderam faciem, & quo transire trepidabam, Cassia Dignitas Continentia, serena, & non dissoluta hilaris, honeste blandiens ut venirem, neque dubitarem, & extendens ad me suscipiendum & amplectendū pias manus, plenas gregibus honorum exemplorum. Ibi tot pueri & puella; ibi iuventus multa, & omnis aetas, & graves vidua, & virgines anus; & in omnibus ipsa continentia, nequaquam sterilis, sed fecunda mater filiorum gaudiorum de marito te Domine. Et irridebat me irrisione exhortatoria,

quasi diceret: Tu non poteris, quod isti & ista? An vero isti & ista in semetipsis possunt, ac non in Domino Deo suo? Dominus Deus eorum me dedit eis. Quid in te stas, & non stas? Projice te in eum, noli metuere, non se subtrahet, ut cadas. Projice te securus, excipiet & sanabit te. Et erubescere nimis: quia illarum nugayum marmur adhuc audiebam, & cunctabundus pendebam. Et rursus illa, quasi diceret; Obsurdesce adversus immunda illa membra tua super terram, ut mortificentur. Narravi tibi delationes, sed non sicut lex Domini Dei tui.

Die 28. Octobris.

IN FESTO SS. APOSTOLORUM SIMONIS ET IUDÆ.

Ecce Simon frater vester, Scio quod Vir Consilii est, ipsum audite semper, Et ipse eris vobis Pater. Et Iudas fortis Viribus à Iuvenute sua, sic vobis princeps militum. Machabias. Lib. 1. Mach. cap. 2.

VERITAS PRACTICA.

Consilium & Fortitudo rebus bene agendis sic conveniunt, ut nisi simul conveniant, res nulla bene agatur.

Quæ simul juncta sejuvant, distincta se destruant.

SENSVS & RATIO EST, Quod nulla res bene agi possit, nisi prudenter suscipiatur, & constantiter ad exitum perducatur.

Sed nisi Consilium & Fortitudo simul conveniant ad res agendas, res neque prudenter suscipietur, neque ad exitum perducetur.

Ergo nec ulla res sine illis bene agetur, quin & ipsa duæ Virtutes quæ simul junctæ se plurimum adjuvant, si disjungantur se mutuo destruant. Quod ne accidat, diligenter cavendum, ut Consilium & Fortitudo rebus agendis semper adhibeantur, exemplo Sanctorum Simonis & Iudæ qui duobus in filiis Machabiaz, Viri quondam inter Iudeos illustrissimi, figurantur: sive quod eiusdem sunt Nominis, sive quod eisdem faciunt Virtutis.

I. PUNCTUM.

QUÆ de his duobus sanctis Apostolis selectiora & probatiora proponuntur ab Ecclesia, cum multa paucis comprehendant, videntur primo hic præmittenda: Simon Chananaeus qui & Zelotes; & Thadæus qui & Iudas Iacobi appellatur in Evangelio, unus ex Catholicis Epistolis Scriptor. Hic Mesopotamiam, Ille Ægyptum Evangelica prædicatione peragravit. Postea in Persidem convenientes, cum innumerabiles filios Christo peperissent, fidemque in vastis illis regionibus, & essetatis Gentibus disseminassent: doctrinâ & miraculis, ac denique glorioso martyrio, simul Sanctissimum Iesu Christi Nomen illustrarunt.

Pauca quidem hæc sunt pro tantorum Victorum meritis, sed in illis paucis tua possunt attentius considerari, quæ insignem illorum Virtutem & Gloriam aperte manifestent. Primum est, quod cum jam multos annos defunctim laborassent in diversis mundi partibus, convenerunt simul in Persidem, & vastissimas illas regiones in extrema sua senectute ac rerum omnium inopia tam prompte peragravit, ac si florente adhuc vigerent ætate, vel quasi abundarent omnibus ad iter necessariis. Nonne hoc mirum? Nec putes eos miraculis

usos

ufos ut se vel viatum incommodis, vel inopia difficultatibus liberarent; Non enim sibi, sed aliis gratias illas usurpabant, nec adversa declinabant sed ferebant, & tolerando superabant.

Secundū est, Gentem illam quam adierunt, id est, Perlas, Parthos, Medos ac finitimos alios, Gentem esse non exultam, non humanam, sed effertam, sed barbaram & immanem, quæ vix aliam nosset Deum quam Solē, vix aliam legem quam libidinem & naturam depravatam, ac proinde quibus admodum difficile esset hominem Crucifixum persuadere Deum esse ac omnium hominum Iudicem, longeque difficilius crucifigendam esse carnem cum vitis & concupiscentis. Et tamen hoc erat illis prædicandum, hoc persuadendum? O quantis omnium sanis & irrisionibus, quantis contumeliis, & verberibus se necesse erat exponere! Quis ex tam ingrato solo fructum speraret aliquem?

Tertium est, quod alia duo miratione superat, scillarum ubi que gentium fructuose laborarunt, sic Christianas Veritates de Christo & de virtutibus perfluferunt, ut eorum qui ad fidem conversi sunt tanta fuerit multitudo, numerari ut nunquam potuerit, unde uno verbo de his dictum, *innumerales Christo filios pepererunt!* O divini verbi potentiam! O ubi modo hæc potentia! O quam mutare rerum vices! En duo soli prædicant, & convertunt innumerabiles: Nunc autem innumerabiles prædicant, & vix duo convertantur! Erant quidem Apostoli multis donis celestibus præditi quibus caremus, sed nostra est socordia, nostrum est probum quod his careamus, quæ vel erando vel laborando possemus facile consequi.

Sunt autem inter alia quæ cuicumque rei bene gerendæ potissimum convenient, duo dona insignia quæ, ut dixi, præluxerunt in duobus illis fratribus Simone & Juda quos Mathathias Pater moriens propterea commendavit, & quæ in duobus nostris Apostolis insigniter eminebant: **CONSILIUM** scilicet & **FORTITUDO**: Non illis alia deerant, nec utriusque hoc nominatim donum utriusque horum defuit; sed ut par omnium doni gradus non erat, plus uno alter eminebat, & plus alter alio. Præcallebat nimirum in S. Simone donum Consilii: in sancto autem Juda donum Fortitudinis; ut abunde patet ex superioribus eorum

actis apud sanctum Antoninum, Surium, & S. Ant. 1. p. alios sacros Historicos.

Hinc autem factum est sic cooperante Domino, ut eum simul convenissent in idē opus & in eandem arenā, tam feliciter ac fructuose laborarint ut dictum est, & tam gloriose rem Christianam promoverint; Nam se ita mutuo roborabant, se ita iunctis viribus, se ipsos potentiores faciebant. Quod opus Consilio suggererat, hoc alter fortitudine perficiebat, Principium rei dabat unus, dabat alter finem: & cum rei principium ac finis per illa dona celestia præclare convenirent, sic præclare res eorum omnis procedebat.

Sic frater qui adjuvatur à fratre quasi civitas firma, & iudicia quasi vedes urbium, inquit Sapiens: Unde & alibi: *Nelius est ergo duos esse simul quam unum, habent enim emolumentum Societatis suæ. Si unus occiderit, ab altero succietur. Vt soli quia si ceciderit, non habet sublevantē se.* Et quæ plura pergit in hunc finē ut agnoscat, quod quantum bene cedat his qui Consilio & Fortitudine muniantur, tantum male cedat si horum alterutro careant; Et quia duo hæc facilius reperiuntur in societate quam in solitudine, propterea solitudi præferenda est multorum Societas recte in Domino conventium.

Sive autem multi, sive sint soli, totum negotium in quibusvis negotiis, & summa rei, rebus in omnibus, hæc est, ne quid sine Consilio facias, nec sine Fortitudine; Ne alterum unquam distinguas ab altero. Quæ simul enim iuncta plurimum valent, distincta plurimum nocent. Quæ se simul juvant si simul jungentur, se mutuo destruant si distinguantur. Expressa sunt S. Gregorii verba: *Vile est, inquit, Consilium currobis Fortitudinis deest, quia quod tractando invenit carens viribus usque ad perfectionem operis non perducit. Et valde fortitudo destruitur nisi per Consilium succietur, quia quid plus se posse conficit, eo virtus sine rationis moderamine deterius in præceptis.*

Quæ Sancti Patris sententia, simulque Veritas quæ modò expendenda proponitur ut magis eluceant, & quibusvis applicentur rebus agendis, sic dirigenda est ejus declaratio per ipsas agendæ rei partes. Nulla res dici potest bene agi, nisi partibus ipsa suis totis constet & compleatur, nisi apto principio coherentem & sine consistat, nisi prudenter suscipiatur, & constanter usque ad exitum suum perducatur.

Kkk 2

Nonne

S. Ant. 1. p. Hist. tit. 6. c. 14.

Prov. 18.

Eccle. 4.

1. 1. Mor. c. 15.

Nonne hoc ita censes? Quale hoc putas esse opus, cuius si peruersum esset initium peruerteretur & finis, vel cuius si probatum esset principium, ibi desineret: nullo vel nisi peruerso sequenti fine? Nonne id monstro simile diceretur? Nonne is prauicacitatem ageret, qui quod edificasset, destrueret: vel quod edificare cepisset, non consummaret?

II. P U N C T U M.

SED nisi Consilium & Fortitudo simul conueniant ad res gerendas, res nulla recte suscipiuntur: aut si recte sit instituta, non recte sine concluduntur.

Sicut enim Consilium est rem inchoare, ita & fortitudinis illam perficere. Absit Consilium à fortitudine, quid erit fortitudo nisi temeritas & pernicacia? Desit autem Consilio robur & fortitudo quid erit illud Consilium nisi mol-

Prov. 18.

lis & dissolutus animus, qui frater est sua opera dissipantis? Egregium plane est exemplum infelicis huius exitus in illis Sacerdotibus, qui eum temere processissent ad bellum, turpiter fugati sunt, Quia, inquit Scriptura, non audierunt

2. Macch. 5

Iudam & fratres eius, existimantes fortiter se facturos. Et paulò post, ut tale animum firmius exemplum hateret, In die illa ceciderunt Sacerdotes in bello, dum uolunt fortiter facere, dum sine

consilio exeunt in praelium. Quasi diceretur, huc tandem recidunt quæ sine consilio res geruntur, quantumcumque fortiter putentur geri, non est fortitudo nisi illud opus cuius initium non est consilium. At uero Saul, Salomon, Afa, Iehu, multique alii sapienter, & cum diuino ipso Consilio res privadas & publicas inchoarunt, sed quia tali Consilio fortitudinem non adixerunt, parem cum illis habuerunt exitum qui suæ fortitudini Consilium non adhibuerant. *Va dissolutis corde! Va his qui perdidit sustinentiam!* O quam aptè propterea Bethulie

Ecclesi. 2.

Cives, suæ Judithæ precabantur: *Des tibi Deus gratiam & omne consilium cordis tui uirtute sua corroboret:* Quasi dicerent, sicut à Deo est tuum consilium, ita & Deus addat fortitudinem, ne si à te diuincta fuerint Consilium & fortitudo, nihil à te præclare fiat.

Judith. 10.

Non aliter deniq; diuina Sapiencia dicitur operari, nisi quod attingat à fine usque ad finem fortiter, & disponat omnia suaviter, sic utrumque coniungens ut nihil ad finem ducat, nisi quod sapienter inchoatum fuerit, & quidquid

Sap. 8.

sapienter inchoarit, hoc ipsum fortiter ad finem ducat: *Firmum fundamentum Dei sunt habens signaculum hoc.* Cognouit Dominus qui sunt eius, inquit Apostolus, id est, sic opus esse Dei agnoscitur, quando sic constanter perficitur, neque aliud habet signaculum vel sigillum quo signetur Dei opus, quam ipsa perfecti operis consummatio: nec est illustrior alia qua suos Deus ab alienis nota designet, quam si fortiter perficiant, quod prudenter inchoant.

III. P U N C T U M.

SIC igitur Consilium & Fortitudo rebus bene gerendis conueniunt, ut nisi sic simul conueniant, res nulla bene geri possit, Quia vel perpetam inchoabitur, vel perpetam finietur, quod certe est rem male geri: Quamobrem sic apte Sapiens de utriusque simul iunctis vel diuisis: *Loramentum, inquit, id est, alligamentum, ligneum colligatum in fundamento adificii non dissolvitur, sic & cor confirmatum in cogitatione non deprauabitur.* Sicut pali in excelsis & camenta sine impensa posita contra faciem uenti non permanent, sic & cor timidum in cogitatione stulti contra impetum timoris non resistet. Quæ sententia si quid lucis desideret, petenda est præcipue ab

2. Tim. 2.

Ecclesi. 11.

his uerbis, *camenta sine impensa*, quæ magnam habent emphasim: Sicut enim qui parcat impensis lapides impositos & rudes ac sine sufficienti calce projiciant in ædificium quod proinde male materiatur est: & uentis flantibus non resistit, sic qui sine consilio ac fortitudine res suas gerunt, res casuras & primo aduersante impetu prosternendas gerunt. Quod & Propheta Ezechiel, seu Propheta Dominus graui

litylo fusè prosequitur: *Dic ad eos qui liniunt (parietem) absque temperatura, quod casura sit. Quid porro est temperatura, nisi duorum mixtio, sine qua quod linitur non stabit?* Apposita uerò est Diuini Gregorii Admonitio circa hanc deficientem temperaturam in his qui suscepta consilia non roborant faris firma & constanti fortitudine: *Admonendi sunt, inquit, qui inchoata bona minime consummant, ut cauta circumspeditione considerent, quia dum proposita non perficiunt, etiam quæ fuerant capta euellunt. Si enim quod uidetur gerendum, sollicita intentione non crescit, etiam quod fuerit bene gestum decrescit. In hoc quippe mundo humana ani-*

Ezech. 17.

3. p. Paph. adu. 35.

ma quasi more navis est contra icum fluminis
sondecanis : Vno in loco nequaquam stare per-
mittitur, quia ad ima relabitur, nisi ad summa
eonetur. Si ergo inchoata bona fortis Operantis
manus ad perfectionem non subleuat, ipsa operan-
di remisso contra hoc quod operatum est pugnat.
Et nonnullis interjectis: Hinc Sardi Ecclesia
Angelo dicitur, Ego vigilans & confirma qua
mortura erant, non enim in venio opera tua plena
coram Deo meo. Si enim quod mortuum in nobis
est ad vitam non accenditur, hoc etiam extingui-
tur, quod quasi adhuc vivum tenetur. Et quæ

ibi plura pergit, de quibus & sæpe alias, ubi de
fortitudine ac perseverantia.

Multis autem & præclaris documentis E-
vangelium hodiernum ex 15. cap. Joannis ab-
undat, quibus conformes aliunde Veritates e-
ruere non est magni negotii. Quæcumq; por-
ro Veritas exponatur, non omissenda hæc
Christi Domini Sententia, quæ certè est ve-
hemens ad affectum ex quacumque petra-
ctata materia concitandum: Si nõ venissem, &
loquutus fuisset eis, peccatum nõ haberent, nunc
autem excusationem non habent de peccato suo.

IN FESTO SANCTORVM OMNIVM.

Die 1. No-
vembri.

QUÆ multa & varia de hoc festo ex antè
jam dictis colligi vel nova formati possunt,
ad quadruplex Caput referuntur.

Primum est in quo de Sanctis universim a-
gatur, sive ut sunt colendi & invocandi, sive
imitandi: Quo spectant hæc subjectæ Verita-
tes.

Si forte times Mediatorem Christum, non il-
le timet alios Mediatore.

Tor ipse tibi exhibet adhibendos, quos habet
Sanctos.

In 4. parte, Sabbato Hebdomada 2. 6.

Quanta olim erat Sanctorum gloria, mún-
dum vincere: tanta modo est nostra igno-
minia, vinci à mundo.

In 2. p. Dominica 1. post Pascha.

Qui te à Sanctitate acquirenda excusas, ex a-
liis acquisitis bonis te condemnas.

In 2. p. Fer. 6. post Cineres.

Qua una te potissimum à divino cultu avoca-
mur, eadem potius ad Eum advocandi es-
semus: Nempè Libertate qua bene usi sunt
Sancti, & qua nos male vivimus. In 4. p. Sabb-
ato Hebdomada 1. 5.

Defecit Sanctus, quoniam diminutæ sunt Ve-
ritates Psalm. 11.

Vide in 1. p. præfationem.

Secundum Caput est de cælesti & æterna
Sanctorum fœlicitate quam speramus post
hanc vitam: & cujus Consideratio multum
valet ad Sanctos imitandos. Quo de argu-
mento fusè in 2. parte, tota Hebdomada s.
post Pascha, præsertim vero Fer. 2. 3. 6. & Sab-
bato, ubi hæc Veritates exponuntur.

Quantam in te vim habet desiderium regni
cælestis, tantam tibi vim facies.

Qua ratione terrena tantum & non cælestia
desideras, eadem necesse est ut cælestia
tantum, & non terrena desideres.

Sic dignum est Cælum nostris desideriis, ut
nisi cælum desideres, cælo sis indignus.

Spes cæli, cælum est.

His conformes addi possunt sequentes:

Qui terrena nimis desiderat, timet potius
quam revera desideret, ne adveniat regnum
Dei.

In 3. p. Fer. 3. Hebdomada 6.

Qui cælesti pane vivunt, cælestes fiunt: & ita
vivunt in suis corporibus, sicut cœlites in
in assumptis.

Xkk 3

In 3. p.